ומודה רבי שאין הפשט קודם וזריקה. מסמע הכא דלכ"ע היכא דנולד פסול קודם הפשט וקודם זריקה אין הדם מרצה על העור ומיהו דבסוף הגוזל קמא (ב"ק דף קיא.) אמר גבי נתן מאה ליסוריך וכפך לידעיה דאם קדמו בני יסוריך והקריבו את המאה זו לא יזכו בעורה: **אפר הקריב.** כל הקרבנות במשמע: **שוקה בבשר** וכן בתימוריס: **אחן וכף במקלה.** עורות שלא מינו עור למזבח: **תאמר בהבאים שזכו במקלה.** בעור העולה: **כל עצמו כו'.** אין לנו להבין רהיה לאתר עורות מעולה [ר"ת] שפרט בה הכתוב לגדה מפני שלא הוכרכנו ללמוד על אתר עורות מה תהא עליהן אלא על של עולה בלבד: **ועורותיהן עמהן.** כלכתיב ותת [מז] הפר ותת עורו וגו': **רלו מפשיטין** [מז]. שהרי לא הקריבו להפשיט ותתנו לכהן כמות שהן דלכתיב כחטאת כאשם תורה אחת ומה להלן שלא הפשיטו אף כאן שלא הפשיטו: **נאמר כאן והפשיט.** והכאן למזבח ועל העור שהזקיקו להפשיט לא תמור מה תהא עליו ולמזבח מינך יכול להפשיט (זה) דכתיב [ז] פרט לך הקטר בחביבים מופשטין ולא פליג פרט לך העור עמהן: **לו יהיה.** ריסיה דקרא [ח] המקריב את עולת איש ועליה קאי לו יהיה: **פרט לאוכל כו'.** ללא חזי להקרבה: **שיכול לא יזכו בבשר.** כלומר אע"פ שנתמעטו מלחלוק בבשר מלאכול [ט] לערב הוקרבו למעטן מן העורות [י]: **שיכול לא יזכו בבשר.** מפני שהוא לאוי [יא] לאכילה והן אינן ראויים לאכילת [יב] היום: **מדינא.** כי היכי דנפקא ליה לרבי ישמעאל ולמה לי קרא לעורות קדשי קדשים: **אפר הקריב.** דילוף ת"ק מיניה עורות קדשי קדשים מאי עביד ליה: **תיפוק ליה מנו יהיה.** כדנפקא ליה לרבי **רבי ישמעאל לטעמיה.** דדריש לו יהיה לדרשא אחריתי: **קרא יתירא הוא.** דמצי למכתב עור העולה אפר הקריב ללהן ולשמוק: **מתני' אין עורותיהן לכהנים.** אלא נשרפים עם עורן: **לא ראיתי עור יולא** [יג] **נשרפיה.** מדסופסט. הכי מפרש לה בגמ' [קד.]: **ונמלא טריפה.** ואפילו שפסול זה היה בו קודם הפשט טומאל ולא ניכר עד לאחר הפשט יאותו הכהנים בעורו: **אין לא ראיתי ראיה.** שמא לא מירע בימיו שימלא טריפה אחר הפשט ומש מירע ומרפוהו הוא לא ראה: **אלא יצא לבית השריפה.** טומאל וקודם הפשט הוה ליה [יד]: **גמ'** ס"ג בגמ' **כל שלא זכה המזבח בבשרה לא זכו הכהנים בעורה ואע"ג דאפשטיה לעור קודם זריקה.** ול"ג כל שאין לו בבשר [טו] דהסיא מאי בעית לענין דם מרלה על העור הא היא נכהן טמא קאמר. אלא ריסיה [טז] דהך דלעיל מהך נקט ואומיב (א) הכי קאמר שאין לו בבשר כל שלא זכה המזבח בבשרה כגון שמירע בו פסול קודם זריקה דלא היה לה [יז] בבשר שעת היתר למזבח לא זכו הכהנים בעורה ולא פליג בין שהופשט קודם הפסול בין לא הופשט. אלמא אע"ג דאפשטיה לעור קודם זריקה ובפסל הבשר ואח"כ זרק קאמר דלא זכו בעורה: **מני ר' אלעזר בר' שמעון היא דאמר.** לקמן (קד.) אין הדם מרלה על עור חלוץ בפני עלמו בלא בשר כגון אם נפסל הבשר ואין הדם מרלה עליו אף העור לא יעלה מידי מעילה להיות ניתר לכהנים [יח] אלא מפשט: **עורותיהן לכהנים.** ואפילו מירע פסול זה קודם זריקה: **אמתן לרבי.** דפליג עליה דרבי אלעזר לקמן (שם) ואמר הדם מרלה על עור חלוץ בפני עלמו בלא הרלאת בשר: **ומודה רבי שאין הפשט קודם זריקה.** אע"ג דאמר הדם מרלה על העור בפני עלמו היכא דאימרמי לאיפשטי קודם זריקה, מודה הוא שאין כהנים [יט] רגילין בכך שאסור לשהות הדם כל כך [כ] נמי דקתני כל שלא זכה המזבח בבשרה לא זכו הכהנים בעורה טעמא משום דפסול דקודם זריקה קודם הפשט הוא [לא] ומיהו היכא דאימרמי דהפשיט קודם זריקה ונפסל אחר הפשט אע"פ שלא זכה מזבח בבשר יזכו הכהנים בעורה ומשמיעו דבהא נהוה: **קודם שנרלו לנפשט.** [לב] קודם זריקה אין עורותיהן לכהנים ואפי' הופשט ואח"כ נפסל וכל שכן כשהוא עם הבשר דאין הדם מרלה על העור בלא בשר: **לאחר שנרלו לנפשט.** דהיינו לאחר זריקה עורותיהן לכהנים ואפי' עורו [לג] עם הבשר כשנפסל כדקאמר רבי אלעזר דבין שנזרק הדם והורלה בשר שעה אחת יפשיטנו ועורו לכהנים: **על העור בפני עלמו.** אם הופשט ונפסל הבשר קודם זריקה וזרק הדם הומר העור דקסבר רבי אין עור פסול בלא בשר כגון אם נפסל עם הבשר אבל הופשט קודם פסולו אפי' [לד] קודם זריקה אתיא זריקה ושריא ליה וכל שכן [לה] אחר הפשט ואחר זריקה קאי ר' עקיבא, אלא בקדשי מקדש, דעליה קאי ר' עקיבא, דעליה אתמא הלכתא כחכמים, (ועוד דבשר) [ועור ובשר] בקבורה. וכל זה כבר כתבתי למר בקיצור מדברי הרא"ש (פ"ה דבכורות סוף סי' ב') אלא בתשובת ר"י משמע דר"ת עשה לו קרנים בסדרו אבל לא נודע למה, מאיזה טעם לא נדרוש ליה להאי פיסקא דהלכתא כחכמים (שו"ת מהרש"ל סימן קמ):

לא יהו כהנים זכאין בעורה ת"ל [1]עור העולה מ"מ עור העולה אין לי אלא עור העולה עורות קדשי קדשים מנין ת"ל עור העולה [א] אשר הקריב יכול שאני מרבה אף קדשים קלים ת"ל עולה מה עולה קדשי קדשים אף כל קדשי קדשים [ב]רבי ישמעאל אומר עור העולה אין לי אלא [ג] העולה עורות קדשי קדשים מנין ודין הוא ומה עולה שלא זכו בבשרה זכו בעורה קדשי קדשים שזכו בבשרן אינו דין שזכו [ד] בעורן מזבח יוכיח שזכה בבשר ולא זכה בעור מה למזבח שכן לא זכה במקצת תאמר בכהנים שזכו במקצת הואיל וזכו במקצת זכו [ה] בבוליה רבי אומר כל עצמו [ה] לא הוצרכנו אלא לעור העולה בלבד שבכל מקום העור מהלך אחר הבשר [א]פרים הנשרפין ושעירים הנשרפין הן [ו] ועורותיהן [נשרפין] עמהן חטאת ואשם וזבחי שלמי ציבור מתנה לכהן רצו מפשיטין אותן לא רצו אוכלין אותן ע"ג עורן קדשים קלים לבעלים רצו מפשיטין אותן [ז] רצו אוכלין אותן על גב עורן אבל עולה נאמר בה [2]והפשיט את העולה ונתח אותה לנתחיה יכול לא יהו הכהנים זכאין בעורה ת"ל [1]עור העולה הקריב [ח] לו יהיה פרט לטבול יום [ט] (ומחוסר כיפורים) ואונן שיכול לא יזכו בבשר שהוא לאכילה יזכו [י] בעור שאינו לאכילה ת"ל לו יהיה פרט למחוסר כיפורים וטבול יום ואונן ות"ק נמי תיפוק לי מדינא [ט]מילתא דאתיא בקל וחומר טרח וכתב לה קרא ורבי ישמעאל האי אשר הקריב מאי עביד ליה פרט לטבול יום ומחוסר כיפורים ואונן ותיפוק ליה מלו יהיה רבי ישמעאל לטעמיה [ט]דאמר רבי יוחנן משום רבי ישמעאל נאמר בעולה לו יהיה ונאמר באשם [3]לו יהיה מה להלן עצמותיו מותרין אף כאן עצמותיו מותרין מופני דאי לא מופני איכא למיפרך מה לאשם שכן בשרו מותר לו יהיה קרא יתירא הוא: **מתני'** [כ]כל הקדשים שאירע בהן פסול קודם להפשיטן אין עורותיהן לכהנים לאחר הפשיטן עורותיהן לכהנים [י]אמר רבי חנינא סגן הכהנים מימי לא ראיתי עור שיוצא לבית השריפה [יא]אמר רבי עקיבא מדבריו למדנו שהמפשיט את הבכור ונמצא טריפה שיאותו הכהנים בעורו [יב] וחכמים אומרים אין [יא] לא ראינו [יב] **ראיה אלא** [יג]יצא לבית השריפה: **גמ'** כל שלא זכה המזבח בבשרה לא זכו הכהנים בעורה ואע"ג דאפשטיה לעור קודם זריקה מני רבי אלעזר ברבי שמעון היא דאמר אין הדם מרצה על העור בפני עצמו אימא סיפא כל הקדשים שאירע בהן פסול קודם הפשיטן אין עורותיהן לכהנים לאחר הפשיטן עורותיהן לכהנים אתאן לרבי דאמר הדם מרצה על העור בפני עצמו רישא רבי אלעזר ברבי שמעון סיפא רבי אמר אביי מדסיפא רבי היא רישא נמי רבי היא ומודה רבי [יד]שאין הפשט קודם זריקה רבא אמר מדרישא ר"א ברבי שמעון סיפא נמי ר"א בר"ש [טו] קודם הפשט

מה א מיי' פ"ה מהל' מעה"ק הלכה יח:

מז ב מיי' שם הלכה כ:

מז ג מיי' פ"ג מהלכות כלאים ה' ופרק יט מהלכות פסה"מ הלכה ט ועיין טוש"ע יו"ד סי' שז סעי' ג:

מה ד מיי' פ"ה מהל' מעה"ק הלכה יח:

תורה אור השלם

1. וְהִכְהִין הַמַּקְרִיב אֶת עֹלַת אִישׁ עוֹר הָעֹלָה אֲשֶׁר הִקְרִיב לַכֹּהֵן לוֹ יִהְיֶה: ויקרא ז, ח
2. וְהִפְשִׁיט אֶת הָעֹלָה וְנִתַּח אֹתָהּ לְנִתְחֶיהָ: ויקרא א, ו
3. בְּחַטָּאת בָּאָשָׁם תּוֹרָה אַחַת לָהֶם הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יְכַפֶּר בּוֹ לוֹ יִהְיֶה: ויקרא ז, ז

מוסף רש"י

עורות קדשי קדשים מנין. עורות חטאות ואשמות וקרבנות ציבור שנתכלכלו עורות קדשי הקדשים לכהנים: **ת"ל עור העולה אשר הקריב.** ולעיל מזמתם מעולה כל עורות קדשי קדשים (פסחים נז.) **ונאמר באשם לו יהיה.** כחטאת כאשם מוכה לחם לכם ככהן וגו' לו יהיה (לעיל פו.) **מה להלן עצמותיו מותרין.** לעשות מהן כלים. **אף** שנתעמר שהרי נאכל לכהנים ועומר בעצמות לא שייך בהן בדבר שהאכל (לעיל צח.). **לו:** בעצמות שלהן כשם שהם חלוץ לכהנים **אף** לקמא דקתני מוח שבהן לכהנים, לפי שהן נאכלין לכהנים ואם אינן ראויין לאכילה כלל מתניתין בפסולים שנתעמרו והוגילו בה לו לינת מוחא דאיכא למאן דאמר שנאכלין לכהנים הילכך לאין נאכלין כלל ולא לכהנים ולא לבעלים. **לא ראיתי עור יולא נשרפיה.** מדסופסט. הכי מפרש לה בגמ' [קד.]: **ונמלא טריפה.** ואפילו שפסול זה היה בו קודם הפשט טומאל ולא ניכר עד לאחר הפשט יאותו הכהנים בעורו: **אין לא ראיתי ראיה.** שמא לא מירע בימיו שימלא טריפה אחר הפשט ומש מירע ומרפוהו הוא לא ראה: **אלא יצא לבית השריפה.** טומאל וקודם הפשט הוה ליה: **גמ'** ס"ג בגמ' **כל שלא זכה המזבח בבשרה לא זכו הכהנים בעורה ואע"ג דאפשטיה לעור קודם זריקה.** ול"ג כל שאין לו בבשר [טו] דהסיא מאי בעית לענין דם מרלה על העור הא היא נכהן טמא קאמר. אלא ריסיה [טז] דהך דלעיל מהך נקט ואומיב (א) הכי קאמר שאין לו בבשר כל שלא זכה המזבח בבשרה לא זכו הכהנים בעורה ואע"ג דאפשטיה לעור קודם זריקה.

רבי אלעזר ברבי שמעון הוא. קסבר בזריקה כשרה תלינן שיתר העור מבעל נפסל בשר קודש זריקה אין העור מותר ואפילו הופשט קודש פסולו: **מ"ד.** הדם מרצה על העור למחר שנפסל בשר: **לרבי אלעזר.** למחר דם מע"פ שמן בשר: **אליבא דר' אלעזר ס"ע לא פליגי.** כלומר מילתיה דרבי אלעזר ברבי שמעון למחר לא הורצה ולמי פלוגתא היא דעל כרחך מודה הוא [ה]למ"ד רבי אלעזר לא קמ"ל כותיה דהא קמ"ל זריקה מרצה לכתחילה אף ע"פ שמן בשר כגון מבעל מו נשרף מבעל זריקה מעלייתא היא: **כי פליגי אליבא דרבי יהושע.** כלומר הא למחר דמ"ד הורצה כר' אלעזר ולא כרבי יהושע ליתא דאפילו אליבא דרבי יהושע אמרה רבי למילתיה: **ס"ג עד כאן לא ס"ד יהושע אלא בשנשר דליכא פסידא לכהנים.** ע"כ לא קאמר רבי יהושע אם אין בשר אין דם אלא לעולם אימא קרבן לבעלים לאוכלו בקדושת בשר שעה אחת יפשיטנו ועורו לכהנים לימא והתורה אמרה (דברים יב) הבשר והדם: **אלא דליכא פסידא לכהנים אפילו אליבא דרבי יהושע מודה.** אלא מפסידנא [ט] להו אלא כדין ואם נשרף בשר או אבד קודם זריקה לכתחילה לא יזרוק וליכא [י] פסידא לכהנים שהרי לא קרב הקרבן [יא] ואם עבר וזרק הדם הויא זריקה לכתיר העור ס"ע [יב] אלא עלה לו הקרבן הקריבה הוי וקרינן ביה עור העולה אשר הקריב: **מידי דהוי אדיעבד.** דקתני אם זרק הולה. הניחא גבי עולה דאיכא למימר הניח מרלה אבל [יא] גבי יולא לא מרלה הניח וקאמר אם זרק הורלה אלמא ק"ל [יב] היה לו לרבי יהושע בדרשה זו לאם אין בשר אין דם לאם זרק הורלה הלכך גבי אבוד ושרוף נמי מע"ג בדיעבד נמי פסול דלמחרינן בכילד זולין (פסחים עח:) לענין עור מיהא מודה: **למאומן לא קאמר.** להני הכשר מלאתן בכך וכי קאמר ר' חנינא בנשרפין ממש פסולן: **והחילה קודס הפשט וקודס זריקה.** דבין לרבי בין לרבי אלעזר ברבי שמעון נשרף לרבי משום דקודס הפשט ולרבי אלעזר משום דקודס זריקה: **תנן קמאי.** מימי לא רמיתי עור מופשט יולא לבית השריפה והנפסל קודס הפשט עורו נשרף בבשרו [טו] ואין מפשיטים אותו: **והחילה אחר הפשט קודס זריקה.** דלרבי אלעזר ברבי שמעון תנן [טז] ונשרף הוא: **ומאי רבי חנינא דרבי ס"ל.** דאמר הדם מרלה על העור: ס"ג **ואכ"מ אפילו סימא כר' אלעזר בר"ש ומודה רבי שאין הפשט קודס זריקה.** אפילו סימא חנינא ברבי אלעזר ס"ל ודקא קשיא לך הא מיכא סירא בו [יז] אמר הפשט קודס זריקה לא מיתרמי ביומיו דאפילו לרבי דאמר הדם מרלה על העור בפני עלמו מודה הוא דאין הפשט קודס זריקה (ולא הורגלו בכך) וכל שכן לרבי אלעזר ברבי שמעון לא הורגלו בכך: **והחילה נמלאת טריפה בבני מעיים.** לא [יח] נמלאת פסולו עד שהופשט ופסול זה קודס זריקה וקודס הפשט היה בו דקס"ל [יט] דבין לרבי ובין לרבי אלעזר נשרף כדאמרן לרבי משום דקודס הפשט ולרבי אלעזר משום קודס זריקה: **מרלה.** הואיל ולא הוכר פסולו קודס הפשט לרבי וקודס זריקה לרבי אלעזר מרלה על העור והבשר ישרף כשאר פסולי קדשים: **תנא מאי קמ"ל רבי עקיבא.** כיון דשמעינן לרבי חנינא דאמר בשאר קדשים מרלה למה לי למשמעינן בכור [כ]: **דאפילו בגבולין.** בכור נעשה מום הנשחט בו [כא] בגבולין על מומו ולא התירו הכתוב אלא בהכילה כדכתיב (דברים טו) בשעריך תאכלנו אבל אם עבר ושחטו בגבולין קבורה ומשמעינן דאפילו בשאר קדשים שראויין לעבודה אלא שנפסלו במומן אלא שחטו בשאר קדשים שלא כהלכה אין מרלה: **רבי עקיבא דהיכא דלא ניכר.** [כב] טריפות עד לאחר הפשט שראתה בשחיטתו והפשיט עורו כהילו מזרק דמו בשחיטה ונמלאת טריפה לאחר הפשט: **בשר בקבורה.** [כג] דאין מאכילין קדשים לכלבים ושריפה ליכא דאין שריפה בקדשים אלא כשהופאה [כד] לעזרה ונפסלו לאחר שחיטה: **והעור בשריפה.** לא ידענא טעמא. וגרסה בעיני דל"ג האי פירושא [כה] אלא ס"ג והלכה כדברי חכמים ותו לא מידי. ותוספתא [כו] זו גירסא דתלמידי [כז] מרביצאי [כח] היא וטעו במה שאמרו במשנתינו במילתייהו דרבנן [כט] לעיל השריפה [כ] יולא מינה אי אפשר לומר דרבנן לאו קיימי לתיירי בשאר קדשים אלא אדרבי חנינא קיימי לתיירי בקדשי המקדש: **מתני' נשרפין בבית הדשן.** חוץ לג' מחנות כדילף לקמן בפירקין [דף קי.]: **ומטמאין בגדים.** לעסוקין [ל] בהן כדאמרינן [ויקרא טו] והנשרף יכבס וגו': **שלא כמלותן.** שנפסלו טעונין [ל] שריפה כשאר פסולי קדשים: **בבית השריפה.** פעמים בעזרה פעמים בהר הבית כדאמרינן בגמרא [ע"כ]:

מאן דאמר לא הורצה כרבי יהושע. תימה היכי מני סבר כוותיה הא קתני ומודה רבי יהושע דאם זרק הולה כדבעמוך ונראה לפרש ומ"ד [לא] לא הולה כר' יהושע דגזר נטמא בשר או נפסל [לב] גזר נטמא משום בשר נפסל משום עור דלמא אתי לאכולי בשר בלא הפשט ולא יזרוק אבוד ושרוף אלא יזרוק אבוד ושרוף אלא בעינן שיזרוק כשהעור עדיין מחובר בבשר כדי שיהא ראוי לאכילה ואי לא גזרינן נטמא משום בשר נפסל משום עור דלמא אתי לאכולי בשר בלא הפשט ולא יזרוק אבוד ושרוף אלא בעינן שיזרוק כשהעור עדיין מחובר בבשר כדי שיהא ראוי לאכילה ואי לא גזרינן נטמא משום עור נפסל משום בשר

עין משפט
נר מצוה

נד א מיי׳ פ״ח מהלכות פרה מדומה הלכה ה:
נה ב מיי׳ פ״ו מהלכות מעה״ק הלכה ג:
נו ג מיי׳ שם הלכה ד:
נז ד מיי׳ פרק יט מהלכות פסה״מ הלכה ג ולמטמת:
נח ה מיי׳ שם פי״ד הלכה ח:
נט ו מיי׳ פ״ג מהלכות מעילה הלכה ל:
ז מיי׳ פ״ב מהלכות טומאת אוכלין הלכה ז:
ח מיי׳ פרק יט מהלכות פסה״מ הלכה ג
ט מיי׳ פ״ב מהלכות מעילה הלכה ד:
ס יב מיי׳ פרק יט מהלכות פסה״מ הלכה ג:

תורה אור השלם

1. וְלִשְׁלֹמֹה בְּנִי תֵּן לְבָב שָׁלֵם לִשְׁמֹר מִצְוֹתֶיךָ עֵדוֹתֶיךָ וְחֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת הַכֹּל וְלִבְנוֹת הַבִּירָה אֲשֶׁר חֲבִינוֹתִי:
דה״א כט, יט

הגהות הב״ח

(ל) בגמ׳ משנה במנחות הראשוני׳ יצאו חוץ לחומת העזרה והאחרונים לא יצאו הראשונים מטמאין בגדים והאחרונים אינן מטמאין בגדים עד שיצאו כו׳ ואלו מטמאין בגדים עד שיצא אלו ואלו מטמאין עד שיוצא האור ברובן ניתך הבשר אין השורף מטמא בגדים: גמ׳ מאי בירה אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן מקום יש בהר הבית שמו ור״ל אמר כל הבית כולו קרוי בירה שנאמר (ואל) הבירה אשר הכינותי אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה שלשה בית הדשנין הן בית הדשן גדול היה בעזרה ששם שורפין פסולי קדשי קדשים ואימורי קדשים קלים ופרים הנשרפין ושעירים הנשרפין שאירע בהן פסול קודם זריקה ובית הדשן אחר היה בהר הבית ששם שורפין פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שאירע בהן פסול בין קודם זריקה בין לאחר זריקה ובית הדשן אחר היה בהר הבית ששם שורפין פרים הנשרפין ושעירים הנשרפין שאירע בהן פסול ביציאתן וכמצותן חוץ לשלש מחנות בעי רבי ירמיה הלינה מהו שתועיל בפרים הנשרפים ובשעירים הנשרפים מי אמרינן כי מהניא לינה בבשר דבר אכילה אבל הני דלאו בני אכילה נינהו לא או דלמא לא שנא אמר רבא הא מילתא איבעיא ליה לאביי ופשטנא ליה מהא ושוין שאם חישב באכילת פרים ובשריפתן שלא עשה כלום מאי לאו מדמחשבה לא פסלה לינה נמי לא פסלה ודלמא מחשבה הוא דלא פסלה אבל לינה פסלה תא שמע פרים הנשרפין ושעירים הנשרפין מועלין בהן משהוקדשו נשחטו הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינה מאי לאו לינת בשר לא לינת אימורין והא מדקתני סיפא סיפא כולן מועלין בהן בבית הדשן עד שיותך הבשר מדסיפא בשר רישא נמי בשר מידי איריא סיפא בשר רישא אימורין תא שמע דתני לוי שאירע בהן פסול ביציאתן מאי לאו לינה ולא פסול טומאה ופסול יציאה בעי ר״א ירמיה בר אבא אליבא דמ״ד עדיין לא הגיע זמנו לצאת מי אמרינן ה״מ בשר דאין סופו לצאת חובה אבל הני דסופן לצאת חובה לא או דלמא ה״נ לא הגיע זמנו לצאת ת״ש דתני לוי שאירע בו פסול ביציאתו מאי לאו פסול יציאה לא פסול טומאה ופסול לינה בעי רבי אלעזר פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שיצא מהו הך מיעוטא דאבר בתר רובא שדינן ליה והא לא נפקא ליה אי דלמא בתר רובא דבהמה שדינן הך פשיטא דלא שבקינן רובא דבהמה ואזלינן בתר רובא דאברים אלא רובו במיעוט אבר. פי׳ נקוטרס דמיבעיא ליה לענין טומאת הממעסק בהן וקסבר דנסוף כילך נולין (פסחים פה:) ממרינן המולית בשר פסח מחמורה לחמורה מינו חייב על שיעיה טולאה כתיב ביה כשבת ופריך מתני׳ דהכא דהיו סופין לוחו בחוטות דקתני לחמוים מטמאין בגדים לחמוים אין מטמאין בגדים עד שיצאו ולקה על גב דלא נח ומשני בנגדים ומה כן רובו במיעוט אבר דהכא לא מטמא. מחייב לענין שבת ג׳ כיון דלחגודו נפניס לא יטמא בגדים ונראה לפרש דמבעיא ליה לענין לשורפו נפניס: מי אמרינן ה״מ בשר דאין סופו לצאת חובה יא] אבל הני דסופן לצאת חובה לא או דלמא ה״נ יב] לא הגיע זמנו לצאת ת״ש דתני לוי שאירע יג] בו פסול ביציאתו מאי לאו פסול יציאה לא יד] פסול טומאה ופסול לינה בעי רבי אלעזר פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים טו]שיצא יד] רובו במיעוט אבר מהו טו] הך מיעוטא דאבר בתר רובא שדינן ליה והא לא נפקא ליה או דלמא בתר רובא דבהמה שדינן טז] פשיטא דלא שבקינן רובא דבהמה ואזלינן בתר רובא דאברים יז] אלא יח]שיצא חציו ברוב אבר יט] האי מיעוטא דאבר

א היו סובלין אותו א] במוטות ל] יצאו הראשונים חוץ לחומת העזרה והאחרונים לא יצאו הראשונים מטמאין בגדים והאחרונים אינן מטמאין בגדים עד שיצאו ב] יצאו אלו ואלו מטמאין בגדים ג]רבי שמעון אומר ג] אינן מטמאין עד שיוצא האור ברובן ניתך הבשר אין השורף מטמא בגדים: גמ׳ ג]מאי בירה אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן מקום יש בהר ד] הבית ובירה שמו ור״ל אמר כל הבית כולו קרוי בירה שנאמר (ואל) ה]הבירה אשר הכינותי אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה ה] שלשה ב]בית הדשנין הן בית הדשן גדול היה בעזרה ששם שורפין פסולי קדשי קדשים ואימורי קדשים קלים ופרים הנשרפין ושעירים הנשרפין שאירע בהן פסול קודם זריקה ג]ובית הדשן אחר היה בהר הבית ששם שורפין פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שאירע בהן פסול בין קודם זריקה ובין לאחר זריקה ובית הדשן אחר היה בהר הבית ששם שורפין פרים הנשרפין ושעירים הנשרפין שאירע בהן פסול ביציאתן וכמצותן חוץ לשלש מחנות בעי רבי ירמיה ו] ד׳לינה מהו שתועיל בפרים הנשרפים ובשעירים הנשרפים מי אמרינן כי מהניא לינה בבשר דבר אכילה אבל הני דלאו בני אכילה נינהו לא או דלמא לא שנא אמר רבא הא מילתא איבעיא ליה לאביי ז] ופשטנא ליה מהא ה ושוין ז] שאם חישב באכילת פרים ובשריפתן שלא עשה כלום מאי לאו מדמחשבה לא פסלה לינה נמי לא פסלה ודלמא ח] מחשבה הוא דלא פסלה אבל לינה פסלה תא שמע ט]פרים הנשרפין ושעירים הנשרפין מועלין בהן משהוקדשו נשחטו הוכשרו ליפסל י]בטבול יום ובמחוסר כיפורים יא]ובלינה מאי לאו לינת בשר לא לינת אימורין והא מדקתני סיפא יב]כולן מועלין בהן בבית הדשן עד שיותך הבשר מדסיפא בשר רישא נמי בשר מידי איריא סיפא בשר רישא אימורין תא שמע דתני לוי שאירע בהן פסול ביציאתן מאי לאו יג] לינה יד] לא טו] פסול טומאה ופסול יציאה טז]בעי ר״א יז] יציאה יח]מהו שתועיל בפרים הנשרפים ושעירים הנשרפים מאי קמיבעיא ליה א״ר ירמיה בר אבא (ל) אליבא דמ״ד יט]עדיין לא הגיע זמנו לצאת מי אמרינן ה״מ בשר דאין סופו לצאת חובה כא] אבל הני דסופן לצאת חובה לא או דלמא ה״נ כב] לא הגיע זמנו לצאת ת״ש דתני לוי שאירע כג] בו פסול ביציאתו מאי לאו פסול יציאה לא כד] פסול טומאה ופסול לינה בעי רבי אלעזר פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שיצא מהו הך מיעוטא דאבר בתר רובא שדינן ליה והא לא נפקא ליה או דלמא בתר רובא דבהמה שדינן כה] פשיטא דלא שבקינן רובא דבהמה ואזלינן בתר רובא דאברים כו] אלא כז]שיצא חציו ברוב אבר כח] האי מיעוטא דאבר

לא מחשבה הוא דלא פסלה אבל לינה פסלה. תימה לרבים הרמתונים. כגי מאי נוסחאין גמוטו אותן שנרשפו המאי יוצאים לרמתונים: **עד שיצאו.** המחרונים. בגמרא [קה.] יליף לה: **ניתך הבשר.** דגמרה כא] שריפתן אין המטייע שוב בהן מטמא בגדים ולא מקמי הכי כל המטייעין בשעת שריפה מטמאין בגדים. וכולה יליף בגמרא [דף קו.]: **גמ׳ שאם שורפים פסולי בשר קדשי קדשים.** שמחיצת מלילתן בעזרה ופסולי לימורים לפילו של קדשים קלים דהוחיל והקטרת הכשירן בעזרה לף שריפת פסוליהן בעזרה כדילפינן בפסחים בפרק כל שעה (דף כד.) מנקדש בשם תשרף: **קודם זריקה.** שלא הגיע זמנו כב] לנאת לפיכך נשרפין בעזרה: **לאחר זריקה.** שהגיע זמנו כג] לנאת לפיכך נשרפין חוץ לעזרה: **ובמצותן.** וכשהן נשרפין כמצותן שלא לירע בהן פסול: **נשרפין חוץ ג׳ מחנות.** כלילפינן בפירקין [קה.]: **בין לאחר זריקה.** הוחיל ועדיין לא יצאו: **בילאתן.** לאחר שילאו: **מהו שתועיל.** לפוסלן אם לנו: **נשאר דבר אכילה.** כג] עולה או לימורין שהן לאכילת מזבח כה] (ג) אבל הני לשריפה קיימי דלא משכחן לה אלא או באכילת מזבח כדכתיב (שמות כט) לא ילין חלב חגי וגו׳ או באכילת אדם כדכתיב (שם יב) לא תותירו וגו׳: **ושוין שאם חישב כו׳.** ושוין ר״ש והכמים שנחלקו בפרק ג״ש (לעיל מג.). אם פיגול נוהג בחטאות הפנימיות (ד) שאם חישב לאכול מבשר הפריש למחר או אם חישב בשחיטה על מנת לשורפן חוץ לג׳ מחנות למחר לא עשה כלום דמחשבת אכילה בדבר שדרכו לאכול בעינן והני נאו דרכן לאכול וגבי שריפה אע״ג דכי מורמיה חשיב אכילת מזבח או אכילת אדם בעינן בשר קאמר: **דאני נאו.** בחמיטת דלעיל: **ופסול יציאה.** כגון שיצאו לפני זריקת דמיס שעדיין לא הגיע זמנן לנאת כח]: **יציאה מהו שתועיל.** לפוסלן אם יצאו מן העזרה לפני זריקת דמיס: **מאי קמיבעיא ליה.** לחמי מיפסול הרי קופן לנאת: **ת״ר ירמיה בר אבא.** כי קא מיבעיא ליה לגופיה דחמן דפסיל בשר קדשים קלים שיצא לפני זריקת דמיס משום דעדיין לא הגיע זמנו לנאת בפרק כל המדיר (לעיל פט.): הכא מאי מי אמרינן הני מילי בשאר קדשים קלים דמין חובה לנאת מבל הני שמופן לנאת כט] חובה לא מיפסלי ביציאתן: **לא פסול טומאה ולינה.** דקאי ל] הכא ומחדי ליה קאי הכא ומחדי ליה: **שיצא רובו.** לא] רובן במיעוט אבר. מיעוט אחד מיכ׳ כל׳ (צ״ק): לא] פסולה נמי לינה כל׳ (צ״ק): לה] בל״ק מוסיף כאן נהי דלינה פסולה בהו דלמא מחשבה לא פסלה בהו: לו] כל״ק ואי לאו דאמרינן שרי עליה כו׳ כל׳ (צ״ק): **טל]** ל״ל דמדאורייתא (ב״ש): מ] מחמרינן כולי האי לפסול על ידי צירוף כל״ל (ב״ש): **מא]** ל״ל לטמא (ב״ש): **מב]** ל״ל דלא (באה״מ):

מיעוטא דאבר: **טז]** שדינן ליה (כתה״י): יז] בכתה״י וד״ו דאבר: יח] בכתה״י וד״ו אותן. את הנשרפין כל״ל (*ש״מ): כ] בכתה״י במוטות להוציאן לבית שריפתן וכסה״ד (ותיבות **לקמן יליף לה** ליתא שם), וכ״כ בלע״ז, וכע״ז בס״מ: **כא]** ל״ל דנגמרה (ש״מ): **כב]** ל״ל זמנן (ש״מ): **כג]** ל״ל בגון בשר עולה (ש״מ): **כד]** מזבח או בשר קדשי קדשים שהן לאכילת אדם. אבל הני דלשרייפה קיימי לא מהניא בהו לינה דלא אשכחן לה כו׳ כל״ל (*שמכ״י). [וכל״ק וח״ל דלא אשכחן לינה כו׳:] **כה]** להקטירן (כתה״י, שמכ״י): **כו]** בבשרן (כתה״י, שמכ״י): **כו]** לעניין לינה בבשר קאמר (ש״מ). וכתכ״י לעניין בשר קאמר: **כח]** בס״מ וכ״י בס נוסף ופסול קודם זריקה דתניה בה דשריפתה בעזרה בשאר פסולים מיירי ולא בפסול יוצא. וכסד [ועי׳ גל׳ קס״ע שסגיה בס״מ דתמת ׳קודם זריקה׳ כל׳ ׳לאחר זריקה׳ ומ״ש ׳בשאר פסולים׳ כל׳ בפסול טמא. ולך כתמור בכ״מ מיתת בנגלה ס״ע ס״ב. ולך בתמור בכ״מ מיתת בנגעת ס״ע ס״ב. ולך ב

בתר רוב אבר שדינן ליה והא נפק ואין כאן רוב הבהמה **או דלמא בתר בהמה אזלינן.** תיובתא מיהא מהכא נפיש פסיטא דטהורים טהורים כדמוכח כולה שמעתין ויש לומר דה"ק בתר בהמה דוקא אזלינן בתר רובא אבל בגברי לא: **או דלמא** ביון דהדור הדור. פי' בקונטרס דמצטרף ליה לענין טומאת בגדים של אלו שהוציאו וקשה אמטו מחיצות עזרה מקום [לו] שהרי הכיון שנטמאו מי שיטהרם ונראה לפרש דמצטרף ליה לענין הנוגע בפנים דדלמא כיון דיצאו מכח מע"ג דמזהו הנוגע בפנים טמא ומסיק דמיצטרף ליה כיון [לח] דנקטי בקולסי ומיירי בעומד [לט] במזח ומזוח במקלות להוציאם לחתר שיחזרו [מ] כדפירש בקונטרס. סג"ה: **פרים הנשרפים.** שיצאו הפרים והמנסים ומזחו הפרים וגברי מהו פסיטא [מא] המנסים וגם בגדים שהיו עליהם טמאים ומחזרתן לא נטהרו אלא אם כן מנסים מחריב נכנסו בעזרה ויתעסקו [מב] בהוצאתן או הרמשוים לבשו בגדים מחריב מי הוו טמאים בעסק זה קודם שיצאו חוץ לעזרה [מג] כיון שיצאו הפרים כבר משוב כאילו מוציאים חוזר מפתח עזרה ולחוץ. וקאמר מי [מד] תלי מילתא בהוצאת הפר לבדו אע"פ שלא יצאו המנסים ס"ל גבי סודרין חוזן בטומטום כיון שיצא הפר ולכך נטמאו הרמשוים אם כן גם דגושי נטמאו. ותסברא שיהא תלוי ביציאת הפר לבדו והא בעינן ואחר יבא אל המחנה אלא אפילו למ"ד [מה] גם שיצאו המנסים עם הפרים ולכך דגושי נטמאו וגם בשעת לילך מנסים מחריב שמעולם לא יצאו פסיטא דטהורין או גברי קדמאי אם לבשו בגדים מחריב. אלא רבי אלעזר הכי בעי דנקטי בקולסי שהפרים יצאו וחזרו [מו] מנסים מחריב ועמדו חוץ לעזרה ומוליכין הפרים שבחוץ העזרה במקלות מי אמרינן כיון שהפרים כבר יצאו והמנסים עומדים בחוץ חשוב כאילו מוליכין אותן מפתח עזרה ולחוץ וטמאין או חשוב כאילו לא יצאו הפרים מעולם לחוץ וטהורים אבל אם נכנסו בפנים גברי חדשים או הרמשוים בגדים חדשים כיון שמעולם אלו לא יצאו פסיטא דטהורים כיון שיטמאו אוכלין ומשקין בפנים בבחוץ מחוסר יציאה במחוסר מעשה דמי או לא בתר דבעיא הדר פשטה מחוסר יציאה [נ] כמחוסר מעשה דמי בעא מיניה רבי אבא בר שמואל [נא] מרבי חייא בר אבא נבלת עוף טהור לר' מאיר מהו שיטמא [נב] בכזית דמחתא לארעא לא תיבעי לך דנקיט בפומיה לא תיבעי לך כי תיבעי לך דנקיט ליה בידיה מחוסר קריבה במחוסר מעשה דמי או לא (בתר דבעיא הדר פשטה) **או דלמא** בתר רוב והוה ליה כמאן דלית ליה רוב הבהמה לחוץ [מו] ולענין טומאת בגדים [מז] ממון למחנה בעי (תמי מיעוטא דאבר אינה טומאה אלא מדבריהם) [נג] **הלכה אינה חלין.** של פר בדוב אבר. בתמי ספר [נד] (הג"ה) יגע רוב אבר ואחד מן האברים ומיעוטו בתמי ספר שבפנים תמי מיעוטא דאבר. שנשחר בפנים בתר רובא דאבר והוה ליה כמאן דנפק ואשתכח רוב בהמה מבחוץ: **או דלמא נפר בהמה.** דמיחבר הוה ליה לאיכא למימר כדאמרן לעיל שבקינן [נה] רובא דבהמה [נו] לפילו הכי כיון דאין האבר נתוך לא אזלינן ביה בתר רובא ולא הוי יגיעה ואם [נז] טומאת ספר שורפו בפנים: **מפני לה.** להך בעיא בדובא דמיניה דגברי: **אינה וחזרו מהו.** קס"ד לענין טומאת בגדים של אלו שהוציאום קמיבעיא ליה: **חיטמו לחו.** בגדיהם: **כיון דהדור הדור.** והוו להו כמי שלא יצאו: **הכי דאיכא גוואי [נח] ליטמא אמר רבינא ותסברא הא בעינא [נט] ואחר [ס] יבא אל המחנה וליכא אלא רבי אלעזר היכי בעי לה כגון [סא] דנקיטי לה בבקולסי [סב] ת"ר [סג] פרים ופרה ושעיר המשתלח השורפן והמוציאן [סד] מטמא בגדים והן עצמן אין מטמאין בגדים אבל מטמאין אוכלין ומשקין דברי ר"מ וחכ"א פרה ופרים מטמאין אוכלין ומשקין שעיר המשתלח אינו מטמא [סה] שהוא חי והחי אינו מטמא אוכלין ומשקין בשלמא לרבי מאיר [סו] כדתנא דבי ר' ישמעאל [סז] דתנא דבי רבי ישמעאל [סח] על כל זרע זרוע [סט] מה זרעים שאין סופן ליטמא טומאה חמורה וצריכין [ע] הכשר אף כל שאין סופן ליטמא טומאה חמורה צריכין הכשר [עא] יצתה [עב] נבלת עוף טהור שסופה ליטמא טומאה חמורה [עג] ואין [עד] צריכה הכשר אלא לרבנן אי אית להו דתנא דבי רבי ישמעאל אפילו שעיר המשתלח [עה] אי ליח ליה אפי' פרה ופרים מנלן כי אתא רב דימי אמר אמרי במערבא [עו] וצריכין [עז] הכשר טומאה ממקום אחר [עח] בעי רבי אלעזר פרים ושעירים הנשרפים מהו שיטמאו אוכלין ומשקין בפנים בבחוץ מחוסר יציאה במחוסר מעשה דמי או לא בתר דבעיא הדר פשטה מחוסר יציאה כמחוסר מעשה דמי או לא. ת"ש מי מטמאו בפנים מה כן יטמאו את המיטמאים ויש לומר דממוסר מתיכה פסיטא דהוי כממוסר מעשה ולא מה [עט] מטמאו בשעת פריסתן דמיירי בגיחזין בשעל [פ] כדתנו

סא א מיי' פי"ט מהל' פסה"מ הל' ה:
סב ב ג מיי' פ"ח מהלכות פרה אדומה הלכה ה:
סג ד מיי' שם הלכה ז ופ"ו מהלכות אבות הטומאה הלכה טו:
סד ה מיי' פ"ג שם הלכה ג:
סה ו מיי' שם הלכה ג:
סו ז ע"ז כ"מ פ"ח מהלכות פרה הלכה ז:

תורה אור השלם

1. וְהִשְׁתָּרַף אֶתְהֶם יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְרָחַץ אֶת בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחֲרֵי כֵן יָבוֹא אֶל הַמַּחֲנֶה:
ויקרא טז, כח

ובתורה אור ציין ויקרא יד.

2. וְכִי יִפֹּל מִנִּבְלָתָם עַל כָּל זֶרַע זָרוּעַ אֲשֶׁר יִזָּרֵעַ טָהוֹר הוּא:
ויקרא יא, לז

מוסף רש"י

מה זרעים שאין סופן ליטמא טומאה חמורה. זכעים לינן נעניין אב הטומאה עולמית ואפילו נגעו בעת שהוא אבי אבות, ואינן נעניין אב לנעמא שלם ובלים, דמהיכא נפקא דנוגע בעת מטמא שלם מכלי קבל דכתיב (במדבר יט) וכל אשר יגע בו הטמא יטמא והנפש הנוגעת באותו טמא נעמא עד הערב, וכי בעבי הלי קבל כדבר שיש לו טהרה בהזלח ובטבילה כתיב, דכתיב בעיל מיניה והזה הטהור על הטמא וגו' ובהטבילו בעת קלי והנפש הנוגעת, יצאו מוכלין ומקבלין וכלי חרס, הואיל ואין להם טהרה במקוה לין נעניין אב הטומאה: **יצתה נבלת עוף טהור שסופה ליטמא טומאה חמורה.** שלם ובגדים אם יגלבנה, שלבך אינה לריכה הכשר (חולין קכא. קבא:) **אין צריכה הכשר.** לו אוס הכשר יבידת טומאה, לו הכשר מים ולא הכשר שרץ, אלא בעינן לא הכשר מים ולא הכשר שרץ (לפנ"ז פ"ע מ"ט ס"ג):

שיטה מקובצת

בשלמא לר' מאיר בהתנא דבי רבי ישמעאל בו'. עי' תוס' ב"ק דף ע"ו ע"ש:

ליקוטים

השיך לעמ' זה ד' בעמ' קודם מטמאין אלא העוסקין בהן הלכך צריכין הכשר טומאה ממקום אחר כלומר שיגע בהן שרץ, הלכך פרה ופרים מקבלין טומאה מפני שהן מתים, אבל שעיר המשתלח אינו מקבל טומאה מפני שהוא חי (מ' סר"ן שבועות י"ג ע"ב בקונטר): צריכין הכשר טומאה ממקום אחר. כלומר בעינן שיהיו ראויים לקבל טומאה מקום אחר ואם היו ראויים לכך מטמאין הם מעצמן כאילו קבלוה מקום אחר ונפקא מינה דבעו הכשר מים שיהיו ראויים לקבל טומאה הילכך פרה ופרים שהם אוכלין וראוים לקבל טומאה מטמאין מעצמן אבל שעיר המשתלח שהוא חי ואינו ראוי לקבל טומאה אף מעצמו אינו מטמא ולעולם פרה ופרים מטמאין מעצמן. בין ותדע. עוד יש לפרש להאי מימרא הכי לעולם רבנן לית להו דרבי ישמעאל דסבירא להו דבעינן שיקבלו טומאה ממקום אחר ופרה ופרים נמי על ידי קבלת טומאה הילכך פרה ופרים דבני קבולי טומאה נינהו מקבלי טומאה ויהבי לה אבל שעיר שהוא חי לא מקבל טומאה ולא יהיב לה ולדעת הנך רבנן נבלת עוף טהור נמי לא מטמאה עד דמקבל טומאה ממקום אחר. והאי פירושא ניחא טפי לההוא סוגיא דזבחים מיהו בהאי סוגיא והאי פירושא ליכא פלוגתא בין פרה ופרים לנבלת עוף טהור וסוגיין נמי בכולא תלמודא כרבי ישמעאל דלא בעינן לא הכשר מים ולא הכשר שרץ

הגהות הב"ח

(א) גמ' הגך דלימא גופי נמי ליטמא אמר רבא הא בעינא:
(ב) שם שעיר המשתלח נמי מי ליח להו פרה ופרים מנלן כ"ל ותיבת ופעיר נמחק: (ג) רש"י ד"ה או דלמא וכו' שהיו כח בגדיהם ולאו דוקא כ"ל ותיבת ופע"ג נמחק: (ד) בא"ד לפילו הכי. ג"ב זהו פסק הלכה של רש"י: (ה) ד"ה בקולסי וכו' דומתמו בירושלמי תרמ: (ו) ד"ה הסודר וכו' ופר העלה נמחי כל"ל ותיבות ופר י"ה נמחק:

גליון הש"ס

גמ' ברייתו הכשר טומאה. עיין בב"ק דף עז ע"ש תוס' ד"ה פרה:

שינוי נוסחאות

א] או דלמא בתר (ש"ס): ב] הלמ"ד בפ"ק מהל' פרה ה"ה כתב דלשיטת הרמב"ם [וכ"ה לפי' התוס' כאן] ל"ל מטמא. כיון דהלישענא היא על הפרים אם מטמאים (עפ"י רש"ס): ג] יש כאן קלת שיעויים מלשון המשנה לעיל. ובפ"מ מיקן עפ"י נוסח המשנה וכ"כ בכתה"י: ד] בכ"ל ואחרי כן יבא. וכן נכון, דקאי אשוכף פר ושעיר של יוה"כ (ויקרא טז, כח). ולילו קאי לאחר יבא וגו' (ויקרא יד, ח) קאי ממלוע: ה] נ"ל ת"ר השורף פרה ופרים והמשלח את השעיר מטמאין בגדים כו' (כתה"י. ב"ש, ח"ס). וכ"כ בתוספתא לפרה, וכן העתיקו התוס' ב"ק עז ע"ב והכ"ם בפרה פ"ב מ"ו, וכן משמע מרש"י, ובע"י בפ"ק: ו] מטמא אוכלין ומשקין מפני שהוא חי אינו מטמא כו' (כתה"י, וכ"ג בתוספתא ובש"ס): ז] בכ"ל נוסף היינו טעמיה: ח] זרזע אשר יזרע כי זרעים מה זרעים וכו' (ב"ש). ומבולין כל הענין בשיטי קלת: ט] ל"ל צריכין בלי ו"ו. וכן בכ"י צרייכין (ש"ס): י] יצתה נבלת כו' עד ואין צריכה הכשר לא גרסינן (ב"ש, ח"ג ועי"ש). ועי' יד דוד: יא] ל"ל אין (צ"ק): יב] תוס' בב"ק אין צריכין (ש"ס). ועי' בליקוטים. ועי' מ"ג ויד דוד: יג] ל"ל בר ממל (ש"ס): יד] שהטמאה (ש"ס): טו] ס"ל לחוץ ובעי לשורפו בפנים ס"ל ומסתבר ליתא (ב"ש וס"כ). ועי' בעמ' הקודם בס"ל תוס כח: מזון למחנה בעינן (כ"י). וס"ל ומ"ד האי מיעוטא דאבר. שיצא לחוץ ס"ל (כ"י. ב"ש, ש"ג, ומ"כ). [ובב"ק ל"ג התיכות שבסוגריים]: יז] הפר שבחוץ יצא דוב כ"ל (*שמכ"י. צ"ק): יח] ל"ל ליה (כ"י-פ): יט] ל"ל לא שבקינן (כתה"י ודפ"י): כ] עי' מ"ל ופ"מ שכתבו דממלן הוא הגה"ס, דהא רש"י מפרש לה לענין טומאת בגדים. אבל לשם לעיל לוח טו דיש בזה ג' טומאות בגדים ס"ל. ועי' טה"ק: כא] כ"י-פ ונוסף ולא בגברי דכתיב: כב] כ' בליקוט הלכות, הגה רש"י על טוגיא זו ביאר בקיצור מאד ולקה להבינו, וגם לפי המסקנא לא פליגי רש"י ותוס' לעיל עכ"ל: כג] דהך ראיה דקמייתי כ"ל (שמכ"י): כד] מילתא דבעינן ואחר יבא אל המחנה מכי נפק כו' כ"ל (ב"ש): כה] להו לקמאי מוצייאין כ"ל (מ"כ, כי"ב וג"). וכן כ"י-פ לקמאי: כו] שיצאו מתחילה חוץ (כתה"י, כי"ב וג"):

בז] דוגמתו באגדה בצלמי (כתה"י וש"ס): כח] ל"ל מפר (*ב"ש, כי"ב וג"). וכ' הגר"ס [וכדכתיב הגיהו גם בש"מ ומ"ג ורש"ם ועי' דק"ס]: כט] ל"ל ובפר (*ב"ש): ל] נכתה"י ולפו"י הכשר ראיית טומאה. וגי' ב"ש וכ"ג הכשר דהיינו ראיות טומאה: לא] נכתה"י וש"מ דלא חזו לאיטמויי [נכ"י-פ לטמא]. וגי' ק"ק ואע"ג דלא מטמאו: לב] שיטמא (כתה"י): לג] לטומאה בעלמא מיהא בעינן (כי"-פ): לד] שחטמא. במגע לר"מ (כי"-פ): לה] ל"ל לו (צ"ק). וגי' ב"ש ובזית אין לו: לו] שיעורא דלית בה טומאה חמורה במגע אלא לר"מ בו' (כי"-פ). ג"פ מגלין ספר ישן שיעורא אלא בכביצה לענין טומאת אוכלין דעלמא אלא לר"מ בו' (ב"ש, מ"כ, וכנגי"ז בח"ג): לז] ל"ל מקוה (הגרי"ב, ד"ו): לח] ל"ל כגון (צ"ק, ד"ו): לט] בעומדין בחוץ ואוחזין (באה"מ): מ] ל"ל שחזרו (צ"ק, כי"ב): מא] דפשיטא דהאנשים וגם הבגדים ל"ל (כי"ג): מב] ונתעסקו (כי"-ג): מג] דאפשר כיון (כן הנתיק בלקוטי הלכות): מד] ל"ל אי תליא (כי"ב וג'): מה] ל"ל דבעינן (צ"ק, דפו"י): מו] וחזרו ובאו אנשים כ"ל (צ"ק, ד"ו): מז] ומה שפירשתי דמיבעיא ליה לענין הנוגע בפנים אינו מבואר וזה עיקר כ"ל (צ"ק עי"ש). וע' כה"ו ופ"מ ומ"ש: מח] ולא מטמאו עד שיחתכו, ובשעת פריסתן לא מטמאו למיירי בו' כ"ל (ב"ש): מט] ל"ל בכל כוחו (בה"ז, צ"ק, ח"ג):